

L'ILLA

REVISTA DE LLETRES

L'ILLA 61 | HIVERN 2012 | 1€

DOSSIER:
El poder de la imatge

PERFIL:
Salvador Espriu

ENTREVISTA:
Javier Ruescas

REPORTATGE:
**Premis Literaris
Ciutat d'Alzira 2012**

EXTRACTE:
**Els crims de l'escriptor
imperfecte**

100 anys
Salvador Espriu

edicions
bromera

La necessitat de la imatge

Diuen que vivim en l'època de les imatges, però, en realitat, hauríem de dir que vivim en el món de les imatges, perquè aquestes han sigut sempre imprescindibles per a explicar-nos i entendre el que ocorre al nostre entorn. De fet, les pintures rupestres de l'antiguitat, sens dubte, substituïen les primeres narracions orals, i les estàtues de l'època clàssica transmetien amb més efectivitat els mites i l'organització social que no els llibres dels filòsofs, com també resulta del tot evident que les imatges religioses de la passió de Crist divulgaven millor la vida del fill de Déu que no la lectura dels Evangelis.

I és que la imatge, ningú no ho posarà en dubte, és important. Ho era

abans, quan la població era majoritàriament analfabeta, però ho és ara també perquè la imatge és l'estímul preferent i més freqüent amb què els humans rebem els missatges que ens fan aprendre. Per això és bàsic i estratègicament imprescindible que, des de la infància, la paraula oral i escrita s'associe a les imatges. Per tant, els llibres amb predomini de les il·lustracions, amb dibuixos atractius, amb format gran o petit, i estimulants des d'una perspectiva imaginativa i artística, són un recurs extraordinari per a fomentar la lectura.

No hem de confrontar mai imatge i paraula, com tampoc veure la televisió com a enemiga de la lectura, sinó buscar-ne l'equilibri i investigar la manera de traure'n un benefici mutu. De fet, si abandonem prejudicis inútils i recorrem a la tradició històrica de transvasaments entre els continguts transmesos a través de la paraula i de la imatge, serem

capaços de traure profit als mitjans tecnològics que l'actualitat ens ofereix per a difondre millor la lectura: la televisió, el cinema, Internet i les xarxes socials digitals, etc.

Es tracta d'una evidència que hem de fer visible. Díficilment, per exemple, llegirem llibres en la nostra llengua si desconeixem quines són les novetats que es publiquen, si no els trobem a les millors prestatgeries de les llibreries, si a la televisió ningú no en parla, si als diaris a penes se'n publiquen ressenyes... Perquè és cert que els llibres per a infants han de tenir imatges, però també els dels adults necessiten la imatge per a fer-se coneguts i incitar-nos a la lectura. Els llibres han de ser també una imatge més per a traure'ls de la marginalitat. I en aquest sentit, evidentment, les autoritats públiques i democràtiques tenen una responsabilitat que no poden defugir si no volen caure en la negligència i la irresponsabilitat.

Josep Antoni Fluixà ■

SUMARI

3 Perfil

Salvador Espriu
Pere Calonge

4 L'opinió de la crítica

5 La llum càlida i seductora de Banville

Jesús M. Tibau

6 Flaixos

9 Qüestionari

Rüdiger Bertram

10 Entrevista

Javier Ruescas

12 Extracte

'Els crims de l'escriptor imperfecte'

13 La llarga vida del detectiu de Maine

Julio Cànoves

15 Dossier:

El poder de la imatge

Gonçal López-Pampló

20 Quaderns d'animació lectora

Música per a aprendre
Cristina Martínez

21 Recepta

Sol o en companyia?

22 Ressenyes

28 Reportatge

Premis Literaris
Ciutat d'Alzira 2012

29 Grup Bromera

30 El retrovisor

Viatjar per la poesia d'Estellés amb passaport
Marina Vera

La imatge és protagonista de *L'illa 61*, no només per la renovació estètica que us convidem a descobrir al llarg d'aquest número (també estrenem disseny en «Els Nostres Autors» i «La Lluna de València»), sinó també perquè dediquem el «Dossier» a l'efecte fascinant que els dibuixos exerceixen en lectors de qualsevol edat i que converteix els llibres il·lustrats en regals perfectes ara que estem a Nadal. A més, diverses efemèrides recorren la revista: dediquem el «Perfil» a Salvador Espriu amb motiu del centenari del seu naixement, i en el «Retrovisor» recuperem l'antologia del gran poeta de Burjassot a propòsit de l'Any Estellés, entre altres. També us assegurem més d'un somriure quan llegiu el «Qüestionari» als creadors de *Coolman*, i volem presentar-vos en l'«Entrevista» un autor tan jove com prometedor, Javier Ruescas. Totalment consolidats estan John Banville i John Connolly, que afortunadament reincidenten en el nostre catàleg amb dues novel·les ben poderoses, una plena de sensualitat i l'altra farcida de misteri i crims. Esperem que gaudiu d'aquestes propostes literàries i d'altres que us sorprendran al llarg de les pàgines següents.

Marta Estrelles

Salvador Espriu

Poemes i narracions (Antologia)

Salvador Espriu

Bromera, 2012

Salvador Espriu ha passat a la història de la literatura bàsicament com a poeta, i convertit en símbol de la lluita contra el genocidi cultural franquista. Aquest fet, però, suposa recordar únicament una part de la seua obra; obviar que es va donar a conèixer com a prosista, gènere que continuà conreant amb una qualitat potser no prou reconeguda; que va tenir també un paper destacat en la creació dramàtica, i que la seua incorporació a la poe-

sia va ser relativament tardana. És per això que l'antologia que acaba de publicar Bromera amb motiu del centenari del naixement d'Espriu, integra des del títol, *Poemes i narracions (antologia)*, els dos vessants més significatius de la seua obra.

Nascut a Santa Coloma de Farners el 1913, la trajectòria literària de l'autor s'inicia el 1929 amb el llibre en castellà *Israel*, un recull de proses de tema bíblic. L'any següent ingressa a la Universitat de Barcelona, i poc després n'apareix la primera obra en català, *El doctor Rip* (1931), que vindrà seguida d'altres com *Laia* (1932) o el magnífic recull de relats *Ariadna al laberint grotesc* (1935). És després de la guerra, doncs, que Espriu esdevindrà dramaturg i poeta. Així, immediatament després de la caiguda de Barcelona, escriu l'obra teatral *Antígona*. I uns anys més tard, el 1948, la peça dramàtica més comentada i lloada: *Primera història d'Esther*, de gran originalitat formal, i fonamental per entendre el complex univers de l'autor. Amb tot, Espriu continua escrivint prosa després de 1939, com ho demostren títols com *La pluja* (1952) i, sobretot, *Les roques i el mar, el blau*, publicat encara en vida de l'autor (1981) i que

es pot considerar una de les seues obres cabdals: un centenar de textos breus que palesen un gran domini de la tècnica narrativa.

L'antologia que acaba de publicar Bromera amb motiu del centenari del naixement d'Espriu integra els dos vessants més significatius de la seua obra

Pel que fa a l'obra poètica, el 1946 publica *Cementiri de Sinera*; el 1949, una primera versió de *Les cançons d'Ariadna*, i entre 1952 i 1955, quatre reculls més: *Les hores*, *Mrs. Death*, *El caminant i el mur* i *Final del laberint*. Això coincideix amb l'inici de la seua projecció pública: primer, amb la Lletra d'Or de 1956 per *Final del laberint*, i després, amb la mort de Carles Riba el 1959, quan en serà considerat de manera unànime el successor, també des del punt de vista cívic i de representació de la cultura catalana. L'escassa crítica literària s'ocupa assíduament de la seua obra, els seus textos es porten a escena –fins i tot alguns no pensats inicialment per a ser representats–, i el cantautor xativí Raimon acosta la seua poesia al gran públic amb versions com les de «Cançons de la roda del temps», «Inici de càntic en el temple» o «Indesinenter».

Molts dels poemes d'Espriu són ben coneguts perquè van ser musicats per la «Nova Cançó».

Fotografia Portada: Salvador Espriu

Fotografia: Guillermina Puig

L'ILLA 61 | HIVERN 2012

L'illa és una publicació d'Edicions Bromera, coordinada per Josep A. Fluixà i dirigida per Marta Estrelles.

Col·laboradors

Carol Borràs, Pere Calonge, Julio Cànoves, Gonçal López-Pampló, Cristina Martínez, Jesús M. Tibau, Beatriz Tortosa, Marina Vera i Maria Villalba

Consell assessor

Pasqual Alapont, Josep Ballester, Jeremies Barberà, Salvador Bataller, Isidre Crespo, Josep Gregori, Víctor A. Oroval, Josep Palàcios, Enric Salom i Enric Sòria

Correcció lingüística

David Morell i Maria Viu

Disseny gràfic

Carles Barrios

Maquetació

Carles Barrios, Susana Fraguas i Xavier Tortosa

Redacció i administració

Apartat de correus 147, 46600 Alzira (Ribera Alta),
telèfon 962 402 254
www.bromera.com
illa@bromera.com

Contractació de publicitat

comercial@bromera.com

Impressió

Artes Gráficas del Mediterráneo

Tirada

44.300 exemplars

Amb la col·laboració de:

ISSN: 1134-8666 / DL: V-166-1990 / PVP: 1 €

L'illa no s'identifica necessàriament amb els articles dels seus col·laboradors, ni els torna els originals no sol·licitats. L'illa autoritza la reproducció dels seus articles si se'n fa esment de la procedència.

L'OPINIÓ DE LA CRÍTICA

«*Llum antiga* és un festival Banville en tota regla. [...] Banville ens torna a deixar amb la boca oberta: és una novel·la de textures, però també de personatges que pateixen més enllà del que acoten les paraules.»

SERGI SÁNCHEZ, *El Periódico de Catalunya*
Octubre de 2012

«Lozano resol amb suficiència els reptes autoimposats i despatxa una novel·la interessant, ambiciosa, llegidora i absorbent. Una camallada literària ben llarga. Una narrativa en evident expansió.»

XAVIER ALIAGA, *Revista Caràcters*
Estiu de 2012

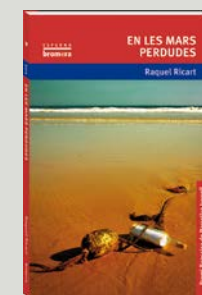
«Yinyun Li té la facultat d'introduir el lector occidental en el món complex, hermètic, misteriós encara, de la Xina actual. El seu gràcil domini de l'escriptura permet a Yinyun Li crear atmosferes psicològiques, d'alta vibració emotiva, on es tensen, això sí, amb contenció, passions i sentiments fins a travessar la pell del paper.»

TERESA COSTA-GRAMUNT, *Eix Diari*
Octubre de 2012

«En llegir-lo, he tingut una sensació semblant a la que produeix una presa de xocolata fonent-se dins la boca. Quan arriba el final, amb la xocolata encara enganxada al paladar, t'agradaria que el relat continués tot proposant-te noves lectures i nous viatges. [...] És un relat exquisit, un text ben escrit, ple de poesia, dotat d'un ritme suau i dolç, que deixa un bon gust de boca.»

Bloc de MERITXELL MARGARIT
Novembre de 2012

«Els lectors més interessats en la trama i la solució final gaudiran del bon ritme de la història, però qui ho vulgui pot aprofitar el valor afegit que representen tant les nombroses referències literàries incorporades amb encert com la implacable crítica social vestida d'aparent innocència, que donen una nova dimensió a l'obra.»

AURORA VALL, *Faristol*
Setembre de 2012

La llum càlida i seductora de Banville

Llum antiga

John Banville

Trad. Eduard Castanyo

Bromera, 2012

Jesús M. Tibau ■

Prenc entre les mans el nou llibre de John Banville, i de seguida em traspua un tou de sensacions que vénen del seu títol, *Llum antiga*, una llum que, intueixo, arribarà amansida pel pas del temps, no ja engegadora, però sí amb la delicadesa suficient per a il·luminar records. La vista ja es veu temptada per aquesta promesa de llum, però també el tacte es deixa seduir per la invitació de la portada on una mà, generosa, ens avança el regal de la pell.

La trama de la novel·la gira al voltant de dos moments del passat del protagonista, un actor de teatre en el declivi de la seva carrera, i una certa esperança de present que el pot intentar redimir de les pèrdues irreparables de la vida.

El protagonista reviu, a través del subjectiu filtre del record («la Senyora memòria és una gran dissimuladora» o «el Temps i la Memòria són una empresa caòtica de dissenyadors d'interiors», ens confessarà), dos moments transcendents de la seva vida: la relació que va mantenir durant l'adolescència amb la mare del seu millor amic, la senyora Gray, i la mort per suïcidi de la seva filla Cass. Un altre cop la mort, la memòria i el pas del temps es combinen hàbilment com en anteriors novel·les de Banville, com ara *El mar* i *Els infinits*, publicades també en la col·lecció «L'Eclèctica» de Bromera.

El poder eròtic d'un record

La presència de la senyora Gray, en cos i ànima, impregna la vida del protagonista i de tot el llibre. El seu cos de dona adulta esdevé una revelació per al protagonista, que el sadolla i li regala un món de sensacions que l'acompanyarà

per sempre: «S'alçava damunt meu una figura d'un poder eròtic inexpugnable. I tanmateix era completament, ineludiblement, en ocasions consternadorament, humana, amb totes les fragilitats i els defectes d'un ésser humà»; «La qüestió és que va esquerrar-me totes les altres dones... jo que ja havia conegut l'opulència d'una dona adulta... era la feminitat en la seva essència».

Aquesta relació clandestina, i l'enginy que havien d'inventar-se per mantenir-la viva i oculta alhora, el van tenyir d'un sentiment de culpabilitat que no l'abandonarà mai.

Les descripcions del cos de la senyora Gray, dels seus moviments, tenen una sensualitat que gairebé es toca

Aquest sentiment de culpa es veurà aprofundit amb la mort de la seva filla anys després, una mort que el matrimoni amb la Lydia difícilment podrà pair i que es posarà pel mig com un treball impossible d'assolir: «Era com si la nostra filla, en marxar, ens hagués deixat alguna tasca imponent que era fora dels nostres poders però que continuàvem aspirant a realitzar».

Aquest catàleg de pèrdues i d'amor que configura la vida del protagonista es veu meravellosament ambientat per la ploma de Banville: «Banville és un mestre, i la seva prosa, una declaració incessant», diu Martin Amis; «Una novel·la enlluernadora. Tota la

gràcia i l'aplom que esperem de l'autor», diu *The Independent*.

Les descripcions del cos de la senyora Gray, dels seus moviments, tenen una sensualitat que gairebé es toca, i els ambients, i els paisatges de boscos d'avellanes (fill d'un poble de secà del Priorat, no m'hi podria mantenir immune), les muntanyes de blau pàl·lid, els cels d'espiçol i, sobretot, la llum que il·lumina gairebé totes les pàgines, llum antiga, atemporal, insegura, calenta, llum d'or enlluernat, groga, morada, de verd vidriós, llum com la fulla de ganivet entelada, la llum antiga de les galàxies, la llum de l'amor: «era jove, i no es veia la fi de res, i la tristor de l'estiu no era més que un brot dèbil, una ombra delicada de teranyina, a la galta de la poma madura i lluent de l'amor».

Banville ha combinat amb talent l'eroticisme i la intriga en aquesta novel·la.

Premis amb futur

Urbà Lozano

L'any natural va de gener a desembre, però molta gent marca el cicle de manera diferent. Per a un llaurador va de collita a collita; els esportistes el divideixen per temporades; els docents i els estudiants, per cursos... Enguany, jo mateix he hagut de fer una divisió atípica (però pertinent). El lapse entre la XXIII i la XXIV edició dels Premis Literaris Ciutat d'Alzira m'ha imposat el calendari. A l'alegria del guardó en la modalitat de novel·la, van seguir-ne l'edició, la publicació, la promoció i, finalment, la lectura d'originals presents a la nova convocatòria.

Potser les activitats posteriors al guardó eren previsible. En canvi, la darrera no m'ho semblava tant. Les dificultats econòmiques han provocat que els premis penguin d'un fil. La presentació de la XXIV edició va suposar un respir: la periodicitat del certamen continuava sent anual, i es convocaven totes les modalitats, encara que amb una (mínima) rebaixa de la dotació econòmica.

Si cal agrair el manteniment dels premis a les entitats organitzadores, crec que és just reconèixer el paper fonamental dels creadors en la consolidació del prestigi de què gaudeix el certamen. Fou un goig (i una feina!) rebre les 44 obres presentades a la modalitat de novel·la. Si la quantitat demostrava l'interès que el premi continua suscitant, la lectura d'originals deixava clar que, qualitativament, no havíem perdut ni un eixem, i a la presa de decisions definitiva arribà un grapat de narracions de qualitat.

Pel que fa a la resta de modalitats, només cal mirar la nòmina de guardonats per comprovar la salut d'un certamen que el 2013 arribarà a la XXV edició, una fita que haurem de celebrar com cal.

FLAIXOS

Laura Gallego, Premi Nacional

L'escriptora Laura Gallego (Quart de Poblet, 1977) ha guanyat el Premi Nacional de Literatura Infantil i Juvenil 2012, guardó que atorga el Ministeri d'Educació, Cultura i Esport i amb el qual distingeix la seua última novel·la, *Donde los árboles cantan*, però també la trajectòria literària d'aquesta autora –traduïda a nombroses llengües i admirada per milers de joves– que des dels 20 anys no ha deixat d'escriure i publicar obres dirigides al públic juvenil, com ara la trilogia *Memòries d'Idhuno*, a *Bromera*, *L'Emperadriu dels Eteris* i *Mandràgora*.

E-readers contra tablets

Tot i que els continguts digitals continuen un camí sense fre, la venda d'e-readers ha començat a caure amb l'aparició de les tablets o tauletes tàctils. Tot indica que aquest Nadal guanyaran el pols als lectors electrònics com a regal estrella, perquè tot i que aquests cansen menys la vista en no tenir la pantalla retroil·luminada i la bateria els dura setmanes, el preu i la versatilitat de les tauletes guanya usuaris diàriament. I és que mitjançant aplicacions sovint gratuïtes, les tauletes i també els smartphones permeten llegir amb relativa comoditat i tenen molts altres usos.

Nou programa de llibres

Un país de llibre és el nou espai televisiu sobre llibres en valencià. És una iniciativa de l'Associació d'Editors del País Valencià i el Gremi de Llibrers, amb el patrocini de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i l'elaboració de Barret Films. Cada capítol està protagonitzat per un autor que presenta el seu llibre, però el programa també convida a visitar llibreries i recomana títols per a llegir al metro o abans de dormir, entre altres propostes. Des de www.unpaisdellibre.com es pot veure el programa i consultar els horaris d'emissió.

DUBTES

Per què en un mateix llibre cal aplicar el 4% d'IVA si és en paper i el 21% si és en versió digital? No seria més lògic fomentar la lectura en general gravant qualsevol tipus de llibre amb un IVA reduït?

En època de crisi, per què no es compensen les dràstiques retallades econòmiques per al foment del valencià amb actituds que no costen diners com un major ús de la llengua per part dels nostres governants?

L'educació és un sector especialment castigat per la crisi, però a qui afecten realment les autoretallades que suprimeixen les eixides al teatre, als museus, etc.? Sobreviurà l'educació democràtica i oberta a l'entorn per la qual tant han treballat els docents a aquestes autoretallades?

Any Estellés

El 2013 es commemora el 20é aniversari de la mort del poeta Vicent Andrés Estellés i, a propòsit de l'efemèride, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua ha declarat l'Any Estellés. L'exposició «Vicent Andrés Estellés, cronista de records i esperances», que es podrà visitar fins al 17 de febrer al Centre del Carme de València, obrirà els actes d'homenatge, que inclouran conferències, presentacions, recitals, etc. De fet, són moltes les institucions que s'han adherit a la celebració, com per exemple, Escola Valenciana, que dedicarà les Trobades de 2013 a aquest poeta excepcional.

Premis del ClijCAT

El ClijCAT ha convocat el 17é Premi Protagonista Jove i el 8é Premi Atrapallibres, uns certàmens literaris on són

els joves i els infants respectivament els qui fan de jurat a través de biblioteques i centres d'educació. *Coolman i jo* és un dels títols seleccionats per a l'Atrapallibres, mentre que *Resurrecció*, de Silvestre Vilaplana, ho és per al Protagonista Jove. Ara hauran de decidir els centenars de lectors que hi participen. Les inscripcions es poden fer fins al 31 de desembre. Més informació a www.clijcat.cat.

Premis Samaruc

El secret de Meritxell, de Vicent Enric Belda, i *Resurrecció*, de Silvestre Vilaplana, són els guanyadors dels XX Premis Samaruc de Literatura Infantil i Juvenil, organitzats per l'Associació de Bibliotecaris Valencians. El Premi a la Bibliotecària d'Honor va ser per a Rosa Regàs, i el Premi a la Bibliotecària de l'Any, per a Pepa Salavert, bibliotecària de l'Hospital La Fe de València. Amb aquesta edició, els Premis Samaruc compleixen 20 anys de reconeixement i difusió de la literatura infantil i juvenil al País Valencià.

«El treball de l'artista és aconseguir que el món es ruboritze.»

JOHN BANVILLE
La Vanguardia

«Volar-li el cap a la cultura oficial és una mesura certament saludable.»

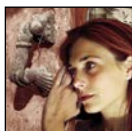
JOSÉ MANUEL CABALLERO BONALD
ABC

«Vendre llibres en aquest país és més complicat que escriure'ls, que ja és una tasca ben difícil.»

CARLES RIBERA
Presència

«L'art és una cursa de fons, on sempre has de treballar per no convertir-te en flor d'un dia.»

JAVIER RUESCAS
Bloc L'illa dels llibres

Ruta literària de 'Júlia'

Des de l'ajuntament d'Alcoi s'ha organitzat una ruta pels escenaris més reeixits de *Júlia*. Es tracta d'un recorregut que, partint de la novel·la inoblidable d'Isabel-Clara Simó, permet als participants entendre la revolució industrial alcoiana des d'un punt de vista social i aprofundir alhora en els fets de la revolució del petroli. Precisament va ser l'escriptora qui va inaugurar la primera edició d'aquesta ruta literària, que es repetirà dins del calendari d'activitats que el Departament de Turisme està duent a terme per promocionar l'Alcoi industrial.

Literatura exposada

La Institució de les Lletres Catalanes ha presentat el web *Literatura exposada* (www.literaturaexposada.cat), un catàleg en línia obert d'exposicions literàries, un instrument per a la difusió de la lectura, els escriptors i les seues obres. L'objectiu és difondre les exposicions que es poden visitar ara mateix i les que hi ha previstes. A més, vol que el web esdevinga un arxiu de les exposicions de temàtica literària creades fins ara, amb la voluntat de mantenir a l'abast recursos que poden ser d'interès per als lectors, els investigadors o els promotors de noves exposicions.

Circuit de teatre escolar

Compromesos amb la llengua i amb el món de l'escena valenciana, clickentrada, com i Escola Valenciana posen en funcionament un circuit d'espectacles teatrals per als xiquets de 3 a 16 anys. Una nova proposta teatral de qualitat, amb la qual els més xicotets de la casa gaudiran d'obres tendres i didàctiques, perquè aprendre i divertir-se no és incompatible. Comptarà amb representacions de les companyies teatrals valencianes més importants, i es mourà per totes les comarques, en funció de la demanda dels centres educatius i els ajuntaments. Informació i reserves: teatreescolar.com / 902 750 890

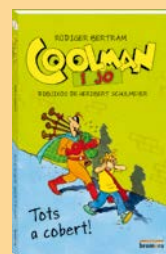
Els + venuts

1
Els crims de l'escriptor imperfecte
Mikkel Birkegaard

2
Play
Javier Ruescas

3
Coolman i jo. Tots a cobert!
Rüdiger Bertram

4
La bruixa Maruixa
Enric Lluch

5
Corbs
John Connolly

6 **Primers contes**
Enric Lluch

7 **La visita**
Isabel-Clara Simó

8 **Llum antiga**
John Banville

9 **Ombres en la nit**
Ferran Torrent

10 **Naufragi a la neu**
Esperança Camps

Implica't amb VilaWeb

0,16[€]

preu del diari d'avui

vull pagar / no vull pagar

**Perquè el futur de la premsa ja no es juga
al paper, sinó a les pantalles**

**Perquè el futur del país vol mitjans
més independents, forts i participatius**

Apunta-t'hi!

+VilaWeb

www.mesvilaweb.cat / suport@mesvilaweb.cat

Rüdiger Bertram:

«Coolman creu que és el més fort de l'univers, però no ho és»

Coolman i jo.
Tots a cobert!

Rüdiger Bertram
Trad. Ramon Monton
Bromera, 2012

Maria Villalba ■

El segon volum protagonitzat per Kai, un xiquet de dotze anys, i Coolman, un superheroï que només ell pot veure, els portarà dues setmanes a Anglaterra. Allà, Kai haurà d'enfrontar-se a un noble farsant i portar-li una carta d'amor a la reina. Quasi res. Per sort, tindrà la companyia de Coolman i els seus inestimables consells. L'autor del text, Rüdiger Bertram, ens desvela alguns dels secrets d'aquesta parella peculiar.

L'humor de Rüdiger Bertram és tan bandarra com el seu Coolman.

Coolman no és un superheroï típic. Com se't va ocórrer?

M'encanta Coolman. És un poc com jo mateix. És una broma... Seriosament, m'agrada molt aquest tipus perquè es pensa que és l'home més fort i més sensat de l'univers, però no ho és, i jo vull protegir-lo contínuament. Encara que el seu treball siga precisament tenir cura del món sencer i de Kai.

Com és possible que ningú, excepte Kai, sàpia res de Coolman?

Quan Kai tenia 4 anys, va parlar als seus pares de Coolman, i li digueren: «Oh! Que bonic!». Quatre anys més tard van intentar portar-lo a teràpia a causa de Coolman, de manera que no va tornar a parlar a ningú més del seu amic invisible.

Què et va inspirar? Tens un Coolman al teu costat?

No cal dir-ho, tenia el meu propi Coolman quan era menut. Vosaltres no? El meu Coolman encara està prop de mi a qualsevol hora. La veritat és que no sóc jo qui escric aquestes coses divertides, sinó ell.

De vegades sembla que totes les desgràcies li ocorren a Kai...

És veritat. I hi ha moments en què em fa pena. Potser sóc un poc sàdic. Però per a disculpar-me diré que no sóc jo, és el meu Coolman qui inventa tot això. Jo sóc completament innocent.

Per què creus que els llibres de Coolman i Kai estan tenint tant d'èxit per tot el món?

De veritat? El meu editor no m'ho ha dit! El secret està en la sensació de vergonya. Tots els joves d'11 o 12 anys han viscut moments vergonyosos, i per això els agrada lle-

gir el que li passa a Kai. És un xiquet de la mateixa edat, la vida del qual és pitjor que la seua pròpia, de manera que poden riure's d'ell... O això espere.

Per què vas escriure un llibre amb tires còmiques?

Fa huit anys, Heribert Schulmeyer i jo vam escriure un llibre anomenat *Pizza Krawalla* amb molts còmics. Però els llibreters ens preguntaven: «Què és això? És un llibre o un còmic?». En eixa època va aparèixer el personatge de Greg i ho

Tot els joves d'11 o 12 anys han viscut moments vergonyosos, i per això els agrada llegir el que li passa a Kai

va canviar tot. De manera que vam fer un segon intent, i va funcionar.

Com feu els llibres? Li dius a Heribert el que ha de dibuixar o creu les històries junts?

Vivim al mateix carrer, a 100 metres, i això facilita que treballem junts. Creem les bases de la història entre els dos. Aleshores, jo comence a escriure el llibre i faig alguns suggeriments per a les tires còmiques. Quan el text està acabat, ens tornem a reunir i discutim els còmics, i finalment Heribert fa els seus dibuixos fantàstics.

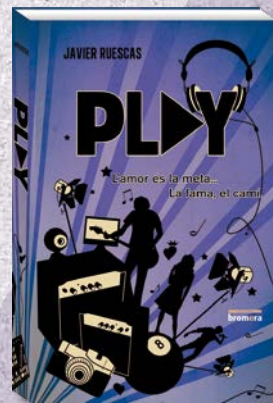
Creus que llibres com els de Coolman i Kai atrauen els joves a la lectura?

Potser. A Alemanya funciona. Molts xiquets que no han llegit un llibre en molt de temps, sí que s'interessen per les novel·les amb moltes il·lustracions. Però no sé si quan acaben de llegir *Coolman* començaran amb *Moby Dick*. Això no ho sap ningú.

Javier Ruescas:

«El món real pot ser tan fascinant com un d'inventat»

Play

Javier Ruescas

Trad. Antoni Terrades

Bromera, 2012

Beatriz Tortosa ■

Imagina que un dia et despertes i et trobes a la porta de casa un fum de periodistes, càmeres, micròfons, furgonetes de la televisió i una massa enfervorida de fans amb els ulls descol·locats i el flaix permanentment encès. Amb una escena semblant, arranca l'última novel·la del jove autor madrileny Javier Ruescas. Ruescas s'arrisca a fer un salt mortal –això sí, amb una bona xarxa bastida per la seua reeixida producció anterior– per a dur-nos una trama que es desenvolupa en l'àmbit on tants joves posen els seus interessos i també els seus somnis: la fama. En aquesta ocasió, la fama és el camí escollit per a conèixer la història de dos germans, Aaron i Leo Serafin, antagonics alhora que complementaris i que, en un tres i no res, es converteixen en carn fresca per als mitjans de comunicació. A través d'una història on l'amor, l'amistat i la música són protagonistes, l'autor ens convida a passar a l'altra banda de l'espill

per a escodrinyar com s'ho fan les estrelles juvenils, com viuen la fama, però també com afecta les seues vides; i per a aconseguir-ho, utilitza dos narradors en primera persona. En *Play*, cada capítol, de manera alternativa, ens porta un germà com a narrador, d'una banda Leo, i de l'altra Aaron, ja que –segons explica Ruescas– es va adonar que «si volia mostrar de veritat com eren els dos germans, havia d'escriure-la en primera persona i no donar-li veu al que diuen, sinó també al que pensen, perquè ambdós es comporten de manera diferent de cara endins i de cara enfora». Si ha d'identificar-se amb un dels dos, Ruescas confessa que està més a prop d'Aaron, un personatge amb el qual comparteix la manera d'entendre l'art, «ell amb la música i jo amb les paraules».

Escriu històries
que m'emocionen.

Si després es
converteixen en un èxit,
me n'alegraré, però no
és la finalitat, és una
circumstància

La fama: l'altra banda de l'espill

L'excusa argumental de la fama no és casual: amb 25 anys, Ruescas és un dels autors més prometedors de la literatura juvenil a l'Estat espanyol. Es va donar a conèixer quan va crear i dirigir la web per a fans sobre la saga *Crepúsculo*, punt de partida d'una carrera de fons que l'ha dut no sols a escriure quatre llibres –*Play* és

el cinqué-, sinó també a assessorar algunes editorials juvenils captant títols que puguin esdevenir èxits. Ruescas no dubta a afirmar que «ara mateix, és fàcil arribar a la fama, el que és difícil és mantenir-la», i ho diu després de presentar una novel·la diferent del que havia fet fins ara, perquè l'autor abandona els mons fantàstics dels seus llibres anteriors per a centrar la trama en l'època actual. Segons explica, el canvi ve motivat perquè «he viscut una sèrie d'experiències relacionades amb la fama i he comprés que el nostre món pot arribar a ser tan fascinant, si més no, com qualsevol món inventat».

Un autor en la xarxa

Segons l'autor madrileny, detectar llibres que són èxits no l'ha influït a l'hora d'escriure el seu propi llibre i per això destaca que «de moment, mai he començat a escriure una història tenint en compte els elements que crec que han funcionat en una novel·la d'èxit. Sempre agafe com a punt de partida la necessitat de reflectir experiències que he viscut o realitats que m'envolten, cree els personatges i elabore la trama, sempre d'històries que m'emocionen. Si després es converteixen en un èxit, me n'alegraré, però no n'és la finalitat, és una circumstància».

Entre els joves, la lectura pot competir perfectament amb anar al cine, escoltar música o jugar a videojocs

A banda de la literatura, Internet és el seu hàbitat natural, com el de la majoria de joves, i així ho demostra en *Play*, on la xarxa està sempre present. Per a ell, Internet ajuda les persones a conèixer coses interessants. En el cas dels escriptors, Ruescas afirma que «Internet ofereix l'oportunitat d'estar en comunicació amb els lectors. A més, gràcies a determinades webs i fòrums, els lectors poden connectar entre ells i crear àmplies comunitats de gent interessada pels llibres». Precisament, Javier Ruescas és

un dels fundadors de la primera revista literària per a joves en línia www.eltemplo-delasmilpuertas.com, té el seu propi bloc literari, *El cazador de libros*, i treballa per a diverses editorials com a promotor en línia dels seus llibres, a més de ser dissenyador de webs. Així i tot, entén que hi ha molts autors que no tenen web i no passa res, ara bé, opina que «la xarxa ofereix un lloc més per a donar-te a conèixer i poder oferir als teus lectors la informació que cregues oportuna i de primera mà, sense intermediaris». En el cas de la literatura juvenil, la xarxa té un paper fonamental perquè Ruescas reitera que els joves lligen, i a més, considera que està ben vist entre els adolescents: «la lectura pot competir perfectament amb anar al cine, escoltar música o jugar a videojocs. Com sempre, hi haurà qui crega que llegir és de *frikis*, però pense que cada vegada menys. Hui en dia, si no has llegit alguna de les sagues més populars del mercat, no pots comentar-la amb la resta d'amics que sí que ho han fet».

Engaga el *Play* i escolta

I per això podem dir que si no has llegit *Play* et quedaràs, sens dubte, fora d'ona, com fora d'ona es queden tots aquells que no l'escolten, perquè eixe és l'altre valor afegit de la novel·la: *Play* no sols es pot llegir, sinó que també es pot escoltar, perquè incorpora una banda sonora pròpia, ja que cada capítol va encapçalat per un fragment d'un grup musical anglosaxó, amb noms que van des de Regina Spektor fins a One Republic, passant per Plain White T's i el seu tema *Hey there Delilah*, que serà cabdal en aquest camí a la fama. D'altra banda, l'autor ha complit un dels seus somnis i ha aconseguit enregistrar un disc amb els temes que compon un dels protagonistes de la novel·la i que són part de l'èxit de *Play* Serafin. Amb tots aquests ingredients, adobats per diverses històries d'amor, llegir aquesta novel·la ens submergeix en un món que, com diu l'autor, pot arribar a ser tan fascinant com un d'inventat, sols cal engegar el *Play* i comprovar-ho.

Javier Ruescas és una de les apostes més solvents pel que fa a la literatura juvenil actual. Amb 26 anys és autor de cinc llibres que han seduït milers de lectors, com la trilogia *Cuentos de Bereth* i *Tempus fugit*.

Play juga amb els somnis dels germans Serafin: el de ser famosos, de Leo, i el de recuperar el seu amor perdut, d'Aaron. I és que quan aquest torna després de tres mesos sense Internet, la seua xica s'ha fet famosa, el seu germà Leo ha tornat a casa i la seua vida està a punt de fer un canvi radical.

Fotografies:
Lola Rodríguez

Els crims de l'escriptor imperfecte

Els crims de l'escriptor imperfecte

Mikkel Birkegaard

Bromera, 2012

El protagonista d'*Els crims de l'escriptor imperfecte*, del danès Mikkel Birkegaard, coneix el preu de l'èxit quan troben el cadàver d'una jove en circumstàncies copiades minuciosament de la seua novel·la encara inèdita. Qui copia un assassinat d'una novel·la seua i com coneix el contingut del nou llibre? Comença així un joc perillós entre l'escriptor i un lector amb conseqüències imprevisibles. Ací us en deixem un tast.

Ningú no s'atreveix a trucar-me al matí. Qui creu que em coneix, pensa que dec estar dormint la mona. Qui realment em coneix sap que al matí treballo, i que odio que em molestin mentre escric. Encara que aquell dia, de fet, no estava escrivint, quan va sonar el telèfon. Seia a l'escriptori amb l'ordinador encès i una tassa grossa de cafè calent fumejant al costat de la pantalla, això sí, però els meus pensaments eren en un altre lloc. [...]

El meu primer impuls va ser deixar sonar el telèfon sense contestar. Una trucada en aquell moment no podia ser cap bona notícia; si de cas, podia ser una cosa sense importància, com ara un comercial telefònic o algú que s'equivocava de número. Vaig deixar que el telèfon sonés cinc vegades abans d'agafar-lo i grunyir el meu nom a l'auricular.

—Ha aparegut el teu cadàver —em van dir des de l'altre cap de la línia. Era en Verner. Mai no es presentava amb el nom quan trucava i és una de les persones que es pensen que em coneixen, però que igualment no té manies per trucar-me a qualsevol hora. Jo no estava d'humor per a endevinalles.

—Què vols dir?

—Algú ha comès el teu assassinat.

—Quin? —vaig preguntar, dissimulant un badall.

En Verner era un agent de policia a qui utilitzava per comprovar la veracitat dels procediments policials dels meus llibres. Tot i que li semblava que ser escriptor no era una feina de veritat, s'enorgullia igualment de contribuir al procés. Amb el temps, l'orgull li havia pujat al cap i ara creia que tenia dret a trucar-me amb comentaris o idees fos l'hora que fos.

—L'assassinat del port —va explicar, emocionat—. Han trobat una dona mutilada i encadenada al port de Gilleleje.

Vaig tancar els ulls i em vaig prémer una templa amb dos dits. Encara estava entre la idea de rastellar les fulles i la mala consciència de no haver generat la meua quota de paraules diària, i vaig trigar a entendre què m'estava dient en Verner.

—Que te'n fots de mi? —vaig preguntar, més que res per dir alguna cosa.

—T'estic dient que és el teu assassinat —va dir en Verner, clarament molest.

—Deu haver-hi un munt de dones assassinades que acaben en un port...

—Però no tantes que estiguessin vives

i equipades amb una bombona d'oxigen quan les van llançar a l'aigua —va interrompre en Verner—. A més, físicament era igual. Tot coincideix, fins i tot el pes que van utilitzar per enfonsar-la.

—Un bust de marbre?

—Exacte.

—I estàs segur que ha sigut a Gilleleje?

—Sí.

Vaig començar a tenir mal de cap. L'assassinat que en Verner descrivia semblava idèntic a un dels assassinats de *La casella roja*, el meu darrer llibre. Tractava sobre un psicòleg psicòpata que enfrontava els seus pacients amb allò que més por els feia, però no per guarir-los, sinó per matar-los de la manera que resultés més horrible per a les seves víctimes. [...] No era ni de lluny una de les meves millors històries.

—Frank? —el to d'en Verner era dur.

—Sí, sí, encara sóc aquí.

—Què fem?

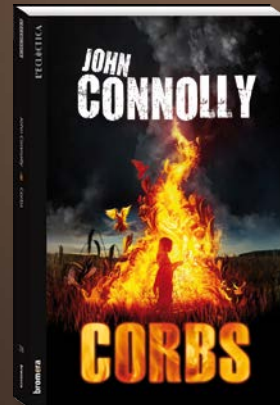
Vaig remenar el cap.

—No pot ser. Ha de ser una casualitat.

—És morta, Frank. Això no és cap casualitat.

—Però si el llibre acaba de sortir de la impremta —vaig protestar—. Ni ha sortit a la venda, encara. [...]

Llarga vida al detectiu de Maine

Corbs

John Connolly
Trad. Maria Iniesta
Bromera, 2012

Julio Cànoves ■

Charlie Parker forma part d'eixa vella escola de detectius privats que perceben el dolor de les víctimes com a propi, i a qui les circumstàncies de la vida han portat a actuar contra la seua pròpia consciència, a dur a terme coses que estan objectivament malament però que l'ajuden a atenuar la melancolia personal.

Després de l'èxit d'*Els turmentats*, *Els homes de la dalla*, *Els amants* i *Les veus*, Bromera publica una nova entrega dels quefers del detectiu Charlie Parker. John Connolly ens torna a captivar amb les investigacions del seu personatge més cèlebre i, amb *Corbs*, Connolly fa palesa, de nou, la seua facilitat per a introduir-nos en les històries, viure-les, patir-les i alhora gaudir-les.

John Connolly passarà a la història com un excels productor de novel·la negra, amb una ploma esquitxada d'ombres

sobrenaturals. En el seu camp, l'irlandès ha demostrat una fam devoradora a l'hora de publicar les seues novel·les, que el situen com un dels grans referents del gènere en les darreres dècades. Com bé assenyala *The Sunday Times*, cada novel·la de Connolly és «una història autònoma, i el coneixement previ no és ni assumit ni necessari, tot i que els fans gaudiran del retorn d'alguns personatges coneguts». *Corbs* és, doncs, un bon llibre per a iniciar-se en les trames de Parker.

Aroma de mort i suspens

L'inici de la novel·la ens precipita sobtadament al lloc on es desenvolupa la trama. Tanmateix, una decadent carretera tenyida de colors de tardor ens condueix cap al poble de Pastor's Bay, el qual apareix des del principi com un personatge més. Un lloc amb un caràcter que l'autor vol definir des del principi amb una personalitat molt accentuada, farcida de secrets i suspens. Allí, un esbart de corbs al costat d'un vell roure és observat pels habitants del poble. «Els corbs estaven immòbils. La majoria dels seus germans del nord llunyà s'havien dirigit cap al sud per escapar-se del pitjor hivern, però ells no. Eren molt més grossos i lluents i els ulls els brillaven amb una elegància estranya». Així doncs, des del començament, Parker ens envolta d'una aroma de mort, intriga i assolament.

A Pastor's Bay una mare alerta de la desaparició de la seua filla de 14 anys. Un fet que convulsa la zona, especialment, un dels seus veïns, Randall Haight. Aquest té un secret que li sacseja la consciència: durant l'adolescència, ell i

un amic van assassinar una nena de 14 anys. Randall va construir una nova vida al xicotet poble de Pastor's Bay a Maine, però algú ha descobert la veritat que ha amagat durant tants anys. Així doncs, a partir de la desaparició de la xiqueta, Randall comença a rebre l'enviament de missatges anònims, recordatoris inquietants del seu crim passat. Això l'està turmentant i per aquest motiu contacta amb el detectiu privat Charlie Parker.

Amb *Corbs* gaudirem una vegada més de l'escriptura excel·lent de John Connolly, la qual arriba, si més no, al seu vessant més fosc, descriptiu i inquietant

Parker ha de desentranyar un embolic amb enganys que pot involucrar a qual-sevol –la policia inclosa– i fins i tot a un mafiós condemnat anomenat Tommy Morris. A poc a poc, Parker s'adona de la transcendència de la trama i finalment contacta amb dos clàssics de les novel·les de Connolly, els seus amics Louis i Angel. Amb *Corbs* gaudirem una vegada més de l'escriptura excel·lent de John Connolly, la qual arriba, si més no, al seu vessant més fosc, descriptiu i inquietant. De fet, *Corbs* suposa una mena de tornada als primers títols de la sèrie de Charlie Parker, on allò sobrenatural no és protagonista però sí que ajuda a estimar el text i el personatge, i també a desitjar-li una llarga carrera com a detectiu amb nous casos amb què delectar-se llegint.

John Connolly passarà a la història com un dels grans referents de novel·la negra.

Cómo hacer de tus hijos grandes lectores

¡YO SOY
LO QUE
HE LEÍDO!

Descubre todas las ideas **boolino**

... y comparte la tuya.

ver vídeo

**GANA FANTÁSTICOS
PREMIOS**

Una iniciativa de **boolino**

boolino.com/yosoyloqueheleido

Un conte
completament
gratuït!

Ara,
**EL bagul dels
MONSTRES**

també en aplicació per a iPad

4 contes interactius
En 5 idiomes
En majúscula o lletra d'impremta
Amb la possibilitat de convertir-te
en narrador
Amb jocs terroríficament divertits
Disponibles en la botiga Apple

El poder de la imatge

Les divertides i delicades il·lustracions de *Les princeses també es tiren pets* ens fan còmplices de les flatulències més glamuroses i secretes.

Gonçal López-Pampló ■

L'any 1985, Italo Calvino va escriure que «hi ha coses que només la literatura pot donar amb els mitjans que li són específics». D'ací venia la seua confiança en el futur de la literatura, tan debatut en el tombant del segle. La paraula, despallada i sola, és el principal mitjà de què disposa la literatura, però és cert que, a banda, les persones hem recorregut sempre a uns altres elements, en un camí d'intercanvi artístic i diàleg creatiu basat en necessitats personals i col·lectives d'expressió. La imatge, la il·lustració, constitueix una de les vies més fructíferes per a complementar el text i dotar-lo de significats nous; més encara, com ho demostren els antics còdexs medievals, profusament il·lustrats, ha estat fonamental per a crear llibres bells, objectes perdurables i sovint únics. La impremta, amb la seua capacitat de dur el llibre on no havia arribat mai abans, no va renunciar a aquesta possibilitat, i el poder de la imatge no ha deixat de créixer fins als nostres dies.

L'àlbum il·lustrat

Amb antecedents com *El llibre inclinat*, de Peter Nevell (1910), en l'àlbum il·lustrat la imatge s'insubordina i es reclama protagonista, fins al punt que es pot reduir el text a la mínima expressió. Aquesta tensió entre els dos elements és, probablement, la raó per la qual aquests llibres atrauen lectors de qualsevol edat.

Edicions Bromera disposa d'una col·lecció dedicada en exclusiva al gènere, «Àlbums il·lustrats», on trobem

volums d'una enorme plasticitat, com ara *Lluny*, de Pablo Albo i Aitana Carrasco; *Corb*, del belga Leo Timmers, o els reeixits *Els animals també es tiren pets* i *Les princeses també es tiren pets*, dels brasilers Ilan Brenman i Ionit Zilberman. En l'últim assistim a un diàleg entre un pare i la seua filla menuda, que arriba astorada a casa perquè li han dit que les princeses també es tiren pets; el pare, gens sorprès, consulta un llibre secret en el qual es corrobora aquest fet. Les estampes varien subtilment en funció del que s'hi representa: quan apareixen el pare i la filla, els contorns dels personatges estan menys definits, es manté el fons en blanc i es combina el *collage* amb el llapis de color en dobles pàgines espectaculars, com ara aquella en què es veu el pare agafant el llibre d'una prestatgeria plena; en canvi, quan es recrea el text sobre les princeses, predomina l'aquarel·la, que s'usa també per a definir un fons de color ocre i uns personatges molt més perfilats.

Un altre títol de la col·lecció, *Els fabricants de muntanyes*, escrit per Alberto Pérez amb dibuixos de Jorge del Corral, va rebre el Premi Lazarillo al mi-

llor àlbum il·lustrat el 2009. En aquest cas, es disposa en vertical, com les muntanyes que li donen nom, i presenta escenes que creixen d'avall en amunt, ocupant la doble pàgina i, llevat d'alguna excepció, reservant la part més alta per al text, que

L'àlbum il·lustrat atrau
lectors de qualsevol
edat que volen gaudir
d'una imatge que
s'insubordina i es
reclama protagonista

sempre se situa, com és habitual en els àlbums il·lustrats, amb les imatges com a fons, ja que aquestes ocupen tot l'espai del full. Des d'un punt de vista cromàtic, s'hi combinen hàbilment diferent tècniques i gammes de colors, amb un ús extraordinari del verd en les primeres pàgines. Cal destacar, en últim lloc, la il·lustració de les guardes, en colors sépia, que conté una sèrie d'imatges que evoquen fets implícits de la història, que ací se suggereixen a la manera dels extrems cinematogràfics que va popularitzar Pixar en les seues pel·lícules d'animació.

«Primers contes» desborda fantasia i humor i cada títol conté un dibuix «màgic» que es mou en passar les pàgines.

La imatge en les primeres lectures

Els primers llibres que arriben a les mans inexpertes i una miqueta maldestres dels infants no contenen text, o a penes en tenen, cosa que els situa en un territori pròxim a l'àlbum il·lustrat. Es tracta de llibres de cartó, amansos i resistents alhora, amb un tacte agradable, que permeten que el xiquet passe les pàgines sense arrugar-les i que pugui, en definitiva, *tocar* el llibre i gaudir-lo com a objecte. La col·lecció «Llibres de Cartó» està pensada perquè les criatures de més d'un any es deixen endur per la suggestió de les imatges de Guido van Genechten, senzilles i icòniques, fàcils de reconèixer per a una persona que tot just comença a descobrir el món.

A poc a poc va introduint-se el text, que pot aparèixer en lletres majúscules,

d'impremta o manuscrites (algunes col·leccions, com ara «Lletra Màgica» o «Els Animals del Jardí» ofereixen diferents versions). Una de les sèries adreçades als primers lectors és «Els Llibres de Marc i Andrea», protagonitzats per una parella de germans creats per Joan Carles Girbés i dibuixats per Silvia Ortega. Cada doble pàgina il·lustra les escenes de la història, com si fóra una instantània de la seqüència que s'hi relata. Les formes són simples i atractives per a acompanyar el lector en la presa de consciència dels volums, els colors i les perspectives; però no per això deixen de ser estampes subtils, plenes de detalls i estímuls. En la mateixa línia trobem una col·lecció que acaba d'arribar a les llibreries, «Primers Contes», amb textos d'Enric Lluç sobre la vida quotidiana i la participació de diferents artistes com ara Júlia Sardà,

Iban Barrenetxea o Teresa Ramos, entre altres. «Lletra Gran» o «Maleta Màgica» són altres «maletetes» de contes amb una varietat extraordinària de propostes plàstiques que conviden a llegir.

Els llibres per als lectors primerencs conviden a passar una estona amb la mare i el pare o els germans: el gran

Quatre dels llibres
«monstruosos»
d'Enric Lluç acaben
de presentar-se com
a aplicació per a iPad
que permet gaudir i
interactuar amb les
imatges animades

recita en veu alta allò que el menut encara no és capaç de llegir, i junts interpreten la història amb el suport de les il·lustracions, un complement necessari que explica sovint aquells fragments que encara no entenen, o que estimula la seua imaginació en direccions imprevistes. El *Diccionari visual* de Josep Vicó, per exemple, contribueix a donar vida a les lletres de l'alfabet en el moment que els nens les aprenen. De la mateixa manera, els diferents monstres sorgits del bagul d'Enric Lluç es poden convertir en companys habituals de les fantasies i l'oci dels xicotets, però també dels majors que lliguen amb ells. Cada volum d'«El Bagul dels Monstres» està il·lustrat per un professional diferent. *La bruixa Maruixa*, il·lustrat per

Óscar T. Pérez, i *El vampir Ladislau* s'han editat també en gran format dins de la col·lecció «Àlbums Il·lustrats». El segon, amb dibuixos de Fernando Falcone, va rebre el Premi al Llibre Millor Il·lustrat de la Generalitat Valenciana el 2011. I ara també quatre d'aquests llibres monstrosos acaben de presentar-se com a aplicació per a iPad que permet gaudir i interactuar amb les imatges animades (a més, amb un dels títols, *El zombi*, completament gratuït) i aprofitar totes les possibilitats que ens ofereix el context digital tant per a la imatge com per al text, gràcies a la tecnologia tàctil, multimèdia i interactiva.

El lector que creix

Durant tota la vida, la família acompanya els fills en la lectura. Però a poc a poc, els xiquets adquireixen autonomia en la seua relació amb els llibres, i se'ls presenta un món més divers i complex on, per exemple, entren en joc consideracions com ara l'ecologisme i altres valors. Les col·leccions «Cartera de Valors» i «El Meu Món i Jo» apunten en aquesta direcció i la il·lustració s'hi posa al servei del missatge que vehicula el text. És el cas de *L'àlbum de Jumbo*, escrit per Care Santos amb dibuixos de Subi, una proposta lúdica i alhora formativa sobre els mitjans de transport.

Quan s'aprén a llegir sense dificultats, es descobreix el plaer de la lectura silenciosa i individual. És una etapa en què la imaginació s'accelera i la literatura, evocant les paraules d'Italo Calvino, ofereix una experiència única de comprensió del món. No és estrany, per tant, que la paraula guanye terreny i la imatge adop-

te una posició més discreta. Això, tanmateix, no implica reduir-ne el valor, sinó matissar-lo: es torna menys explicativa o explícita, i es pren més llibertats per a suggerir i provocar el receptor.

La col·lecció «El Micalet Galàctic» ens permet fer un seguiment d'aquesta evolució des del lector que naix cap al lector que creix. En la sèrie blanca, pensada a partir dels sis anys, la il·lustració encara ocupa tota la pàgina, mentre que en les sèries crema i roja el text ja disposa

El còmic s'integra amb el text en els dos títols de *Coolman i jo*, una reeixida proposta d'«Esfera» amb un superheroi una mica bandarra que captiva lectors per tot Europa

d'un espai propi i diferenciat. Es tracta de llibres pensats per a lectors d'entre deu i dotze anys, com ho són també els volums d'«El Club de la Ciència», una col·lecció amb textos de Víctor Raga i Pasqual Alapont i il·lustracions de Montse Español. Els seus dibuixos, amb una estètica de còmic, s'interposen en el text per a donar vida a uns personatges divertits, sovint destarifats, molt pròxims

El vampir Ladislau (disponible en àlbum, en format xicotet i en versió per a iPad) va guanyar el Premi al Millor Llibre Il·lustrat.

al dia a dia d'uns lectors que abandonen la infantesa i comencen a viure els canvis de la pubertat. Per als mateixos xics i xiques trobem alguns llibres en els quals el còmic s'integra amb el text, com ara *Jack Peusalats*, escrit per Philip Pullman amb dibuixos de David Mostyn, o els dos llibres de *Coolman i jo*, de Rüdiger Bertram i Heribert Schulmeyer, una reeixida proposta de la col·lecció «Esfera» amb un superheroi una mica bandarra que captiva lectors per tot Europa. Així i tot, a partir dels dotze anys, com ho demostra la sèrie blava d'«El Micalet Galàctic», les il·lustracions apareixen esporàdicament i resulten, sovint, més estilitzades. Un bon exemple n'és *El tresor de Saïda*, una novel·la d'Eva Peydró il·lustrada per Paco Roca, guanyador del Premi Nacional de Còmic i autor del cèlebre *Arrugues*. Un altre dibuixant de prestigi, Miguelanxo Prado, va fer la coberta i les imatges del número 100 de la col·lecció «Espurna», *Fantasmes de llum*, d'Agustín Fernández Paz. Però per molt que el gust per la imatge no s'ature, el cert és que en aquest punt s'ha encetat el viatge definitiu cap al llibre per a adults.

Diversitat de lectors, multiplicitat de propostes

Encara que la literatura per a adults sembla poc donada a l'ús de la imatge, aquesta apareix amb força en la col·lecció «Grans Obres» de Bromera, que ofereix edicions molt acurades amb fotografies i il·lustracions de caràcter documental o artístic que, gràcies a la qualitat del paper i el format del llibre, ressalten amb vida pròpia. És el cas dels diferents volums dedicats a les nostres terres, com ara *Paisatges fortificats* de José Manuel Almerich, que ens acostava als castells valencians amb una mirada atenta tant a la monumentalitat com als detalls més recòndits. Les instantànies de València i Gandia preses per Francesc Jarque són el complement perfecte per als textos de Joan Francesc Mira en *València per a veïns i visitants* i Enric Sòria en *Gandia: capital de la Safor*. Igualment, les biografies d'alguns personatges clau de la nostra cultura, com són les que el mateix Mira dedica a sant Vicent Ferrer, als Borja o a Blasco Ibáñez, proporcionen un seguit d'imatges d'arxiu que ens transporten a l'època històrica que es retrata. No debades, *El rei conqueridor*, d'Antoni Furió, va ser distingit per la Generalitat Valenciana com el llibre millor editat en valencià el curs 2007-2008.

En la mateixa col·lecció trobem uns altres títols que proposen un diàleg no

entre la fotografia i el text, sinó entre aquest i la il·lustració. Així, Manuel Boix va oferir la seua pròpia lectura del *Tirant* i el *Quixot* en les adaptacions respectives de Josep Palomero i Vicente Muñoz Puelles. La darrera va rebre el Premi al Llibre Millor Il·lustrat de la Generalitat Valenciana el 2004, un reconeixement que, al cap de quatre anys, també van merèixer les *Rondalles valencianes* de Jo-

Al llarg de més de
25 anys, Bromera ha
tingut la col·laboració
d'una extensa nòmina
d'artistes que han
contribuït decisivament
a la formació del seu
catàleg i la seua identitat

sep Franco il·lustrades per Enric Solbes. En aquest sentit, les *Llegendes valencianes* escrites per Víctor Labrado amb dibuixos de Francesc Santana representen una altra recreació artística de la nostra tradició oral.

Adreçada al públic adult i jove, trobem la proposta singular del grup alcoià Verdcel, integrat pels germans Daniel i Alfons Olmo. Es tracta de dos llibres que combinen música i còmic

amb una clara voluntat multidisciplinària i innovadora. *Petjades* presenta un CD amb versions de cançons de Raimon i un còmic personal sobre la recepció de la seua música, a més d'un DVD amb un curtmetratge i dos documentals. *Els dies del Saurí*, aparegut enguany, segueix la mateixa línia.

Hem esmentat, fins ara, un grapat de col·leccions i un bon nombre d'escriptors, fotògrafs i il·lustradors, però la llista no és ni de bon tros exhaustiva. Al llarg de més d'un quart de segle, Bromera ha tingut la col·laboració d'una extensa nòmina d'artistes que han contribuït decisivament a la formació del seu catàleg i la seua identitat. A tots els noms que hem esmentat hauríem d'afegir els de Miquel Calatayud, Montse Tobella, Elena Odriozola, Anna Miralles, Paco Giménez o Jordi Vila Delclòs, entre molts altres. I, per descomptat, cal recordar la figura d'Enric Solbes, il·lustrador de molts dels llibres de Bromera i responsable de la línia gràfica de l'editorial fins a la seua mort, l'any 2009. El seu llegat, que combina la creativitat estètica i el rigor tipogràfic, ens parla del poder de la imatge en la configuració del llibre com a objecte artístic i menestral, quotidià i durador, útil i bell.

Milers de lectors s'han
acostat al *Tirant* gràcies al
magnetisme dels dibuixos
de Manuel Boix.

Envia **AMIC al **28033**
i ajuda que neixi sense
el virus de la **sida**.**

I com més SMS, més vides.

amicsdemalik.org

Música per a aprendre

Cristina Martínez ■

A més del sentit del ritme, la concentració o la creativitat, la música estimula la capacitat per a captar els valors estètics i socials que té tota obra d'art. Amb aquest objectiu, Bromera ofereix interessants propostes per a arribar, a través de la música, a continguts d'altres matèries, tradicionalment més denses.

La poesia o la pintura són disciplines que semblen difícils de fer arribar al públic més menut, però amb la música és molt més fàcil aconseguir que un alumne de 10 anys sàpia distingir una rima assonant d'una consonant o que a un de 14 no li semblen aliens els poemes d'Ausiàs March. Això pel que fa a la poesia. Però amb la música com a fil conductor, l'alumne pot apreciar també la importància d'una bona il·lustració per al significat d'una història o el context sociohistòric d'una determinada generació. Les propostes de Bromera van en aquest sentit, un camí que trasllada la música de la seua aula a les de literatura, història, dibuix i, fins i tot, matemàtiques.

Tres propostes, possibilitats infinites

Cantovicòrum Iubilo és un llibre disc que presenta les veus de l'Orfeó Valencià Infantil interpretant una selecció de cançons creades a partir de poemes de Marc Granell, Olga Xirinacs, Josep Ballester i Josep Lluís Valldecabres. Un exemple perfecte de com la música és capaç de transportar els seus oïdors a l'apassionant món de la literatura. Xicotets i grans no tindran cap problema per a entendre el sentit dels poemes si, quan els escolten, poden seguir la lletra i la partitura o enamorar-se dels encertats dibuixos de

l'artista Manuel Boix. Un gran treball il·lustratiu que arredoneix aquest triangle dialogat entre poesia, música i pintura.

I d'aquest triangle també podem traure bon partit del poemari *La selva en vers*, un divertit bestiari que edita Bromera dins la col·lecció «El Micalet Galàctic» i que ofereix la possibilitat d'escoltar en CD tots els poemes musicats. Tota una oportunitat d'introduir la poesia als xicotets lectors, ja que les aventures d'aquests estrafolaris animals estan acompanyades pels no menys excèntrics dibuixos de Paco Giménez. L'opció d'escoltar els poemes de Maria Dolors Pellicer cantats ens ofereix mil i una activitats possibles que faran participar els menuts en el joc de la poesia inventant redolins, embarbusaments o, fins i tot, musicant els textos.

Amb la música és molt més fàcil aconseguir que un alumne sàpia distingir una rima assonant d'una consonant o que conega els poemes d'Ausiàs March

No deixem de banda el treball del grup alcoià VerdCel, en el qual, a través del còmic i la música, trobem la solució per a fer el camí més fàcil a aquells que els costa arribar a la poesia d'Ausiàs March o als qui Raimon els sembla un cantautor de la prehistòria. *Petjades* aporta aires nous a les cançons de l'artista xativí, versionant-ne les més conegudes i fent un repàs per la història del nostre país. L'edició inclou també dos documentals: *D'un Temps*

d'un País de Llorenç Soler (1966-1968) i *Raimon 65'* de Carles Duran (1965), i un curtmetratge elaborat per VerdCel.

Innovació en el llibre de text

A més, expressament per a l'àrea de música, Bromera acaba de publicar *Musicalies 2* (també disponible en castellà editat per Algar), un llibre de text molt especial que, a més de treballar els continguts curriculars del segon curs de l'ESO, para una atenció important a la figura de la dona en la història de la música, sense forçar la paritat artificialment, però potenciant-ne la visibilitat. I és que la música també pot complementar-se amb aspectes més enllà del temari tradicional i són molts els valors –en aquest cas, la igualtat entre homes i dones– que poden recórrer i enriquir el currículum obligatori.

Sol o en companyia?

Compartir llibres i lectures
d'una biblioteca organitzada

Si ja tenim un espai apropiat per als llibres, el material multimèdia (DVD, CD) i les revistes, ha arribat l'hora d'organitzar-nos. Els espais s'han de poder identificar a primera vista. El material ha de seguir un ordre i un criteri clars perquè trobem fàcilment allò que busquem i per a saber el que tenim. Per a aconseguir-ho, podem fer llistes ordenades per matèries, per col·leccions, per títols, per autors, etc.

La importància de la classificació

Classificar llibres no és difícil. Si disposem d'un ordinador, passem la informació a una base dades o a un programa d'organització de biblioteques, n'hi ha de molt senzills que podem baixar-nos de la xarxa. Si adquirim material nou, acostumem-nos a introduir les dades (els qui no teniu suport informàtic, podeu fer-vos un fitxer personal) de seguida; a poc a poc, crearem la nostra pròpia base i serà molt útil per a localitzar el que necessitem ràpidament. Si tenim molts llibres, és convenient posar en la fitxa el lloc i el prestatge on els col·loquem i imprimir els nostres catàlegs temporalment.

Una organització personal

Les biblioteques públiques organitzen els llibres amb un sistema decimal internacional, que inclou unes bandes col·locades en el lloc dels llibres amb un número de referència al tema, les tres primeres lletres del cognom de l'autor en majúscules i, en minúscula, les tres primeres lletres del títol, sense els articles. Es tracta d'un sistema apropiat si la quantitat de llibres és gran, però a casa en podem utilitzar un de més senzill i personal. Per exemple, podem organitzar els llibres segons els gèneres: poesia, novel·la, assaig, teatre... i dins de cada gènere, per l'ordre alfabètic dels autors.

Clubs de lectura, el plaer de compartir

En organitzar els llibres, de vegades, comprovem que alguns títols ja no ens diuen res. És hora de fer-ne una selecció i donar-los als amics, a la biblioteca del barri o a la de l'escola dels xiquets. Però també hi ha l'opció dels clubs de lectura.

Un club de lectura és un grup de persones que llegeixen el mateix llibre al mateix temps. Cadascú llig a sa casa i, una vegada a la setmana o cada quinze dies, es reuneixen per a comentar les pàgines

avançades des de la trobada anterior. En les reunions es debat sobre l'estil literari, l'acció, els personatges... i s'acorda la quantitat de pàgines que s'han de llegir per a la reunió següent. Es pot sobrepassar el límit, però no es pot desvelar a ningú què passa després del punt marcat.

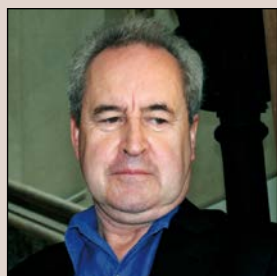
Els clubs reuneixen dos al·licients: la lectura personal i íntima, i la possibilitat de compartir-la amb altres persones. N'hi ha de diverses modalitats: pel gènere, de cinema, de teatre, per la llengua, de dones, etc.

Fem el nostre club

També podem crear el nostre club amb alguns amics i, si coincidim en els gustos literaris, estalviarem diners i compartirem converses d'allò més interessants. El sistema és senzill: quan comprem un llibre, ho notifiquem a la resta del club; ens el llegim i, si ens agrada, el passem i esperem que l'amic que l'ha rebut se l'acabe de llegir per a comentar-lo. El llibre rodarà entre la resta del grup si agrada; en cas contrari, es notificarà que no ha agradat i el perquè. Vivim el nostre club i recuperem els llibres que estímem. Rellegir sempre és interessant.

**Espai elaborat per la
Fundació Bromera per al
Foment de la Lectura.
www.fundaciobromera.org**

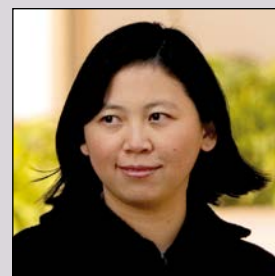
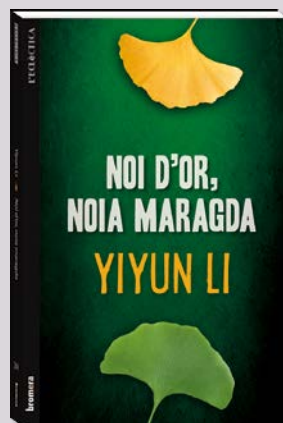

Mort a l'estiu

Benjamin Black

Col·l. «L'Eclèctica», 211
280 pàg. Bromera, 2012

El pols narratiu i la prosa cuidada són l'embolcall del nou cas del forense Quirke signat per l'*alter ego* de John Banville, Benjamin Black, al voltant de la mort d'un magnat de la comunicació. Un planter de personatges secundaris implicats descrit amb mestria permet a l'autor entrar en les zones més obscures de l'ànima humana.

© Randi Lynn Beach

Noi d'or, noia maragda

Yiyun Li

Col·l. «L'Eclèctica», 214
248 pàg. Bromera, 2012

Nou relats que mostren amb inusitada sensibilitat estampes de vida de la Xina actual per a introduir el lector occidental en la complexitat i l'hermetisme que encara envolta aquest país tot i les espurnes que hi arriben de la globalització. Un conjunt de retrats suggeridors que resulten alhora aliens però també familiars perquè evidencien la universalitat dels sentiments humans.

Veinticinco

AÑOS AL SERVICIO EDITORIAL Y COMERCIAL

**IMPRESIÓN DE FOLLETOS PUBLICITARIOS, PERIÓDICOS, REVISTAS, CATÁLOGOS, LIBROS...
Y TODO TIPO DE PUBLICACIONES. PARA ELLO CONTAMOS CON 5 ROTATIVAS DE
ALTO RENDIMIENTO QUE NOS PERMITEN OFRECER LOS PRECIOS MÁS COMPETITIVOS.**

PÍDENOS PRESUPUESTO Y DÉJANOS SORPRENDERTE: 963 992 310

ARTES GRÁFICAS
DEL MEDITERRÁNEO

Premi de Literatura Eròtica La Vall d'Albaida

La flor de Hanako

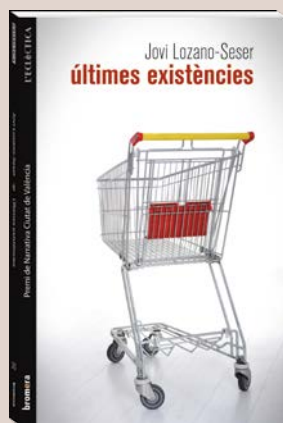
Xavier Mínguez

Col·l. «L'Eclèctica», 213
216 pàg. Bromera, 2012

Un insignificant botó d'una brusa, senzill i descordat, serà la porta d'entrada per la qual Jordi Llopis s'endinsarà en un nou món de plaer de la mà de Hanako, amb qui descobrirà noves formes de sexualitat fins a límits que no hauria sospitat mai. Aquest descobriment té lloc en un dels viatges de negocis que el protagonista fa al Japó i en què la jove li farà de guia personal durant la seua estada al país.

En l'estricta protocol que marca la cultura japonesa en aquests casos apareix prompte una esgerda per la qual Jordi creu seduir Hanako impulsat per l'evocació d'aquell pit insinuat. Però realment serà ella qui controlarà el ritme dels encontres amb uns jocs sexuals que el sorprendran amagats sota l'inicial posat formal d'ella.

Amb l'últim Premi de Literatura Eròtica La Vall d'Albaida, Xavier Mínguez fa un salt en la seua carrera, habitualment centrada en llibres infantils, per a viatjar al Japó, un país conegut per l'autor i lligat en l'ideari occidental amb formes de sexualitat poc convencionals. Amb escenes sexuals intenses però alhora narades amb subtilesa, Mínguez aborda les perversions del costat fosc de les persones acostant-nos al model *swinger*, un estil de vida basat en els intercanvis de parella.

Premi de Narrativa Ciutat de València

Últimes existències

Jovi Lozano-Seser

Col·l. «L'Eclèctica», 215
208 pàg. Bromera, 2012

L'última obra mereixedora del Ciutat de València és un recull de contes connectats entorn de la crisi que ens envolta, des dels inicis, amb els primers culpables, fins a les conseqüències més actuals, amb les persones que pateixen directament els efectes de les perversions del capitalisme.

Entre els protagonistes desconeguts dels diferents relats, que comparteixen algun vincle amb el que el precedeix, passen personatges com Bernard Madoff o Berlusconi i fets coneguts com l'estafa financera que destapà la caixa de Pandora, la crisi grega i les penes que pateixen Espanya o Itàlia. Tot recordant la teoria del caos, igual que l'aleteig d'aquella papallona, els actes d'un, repercuten en la vida dels altres.

Així, l'obra comença amb la festa que prepara la dona de Madoff poc abans d'esclatar l'escàndol, una trama que afectarà un jove japonès que havia invertit els seus estalvis i que haurà d'anul·lar un viatge a Grècia, fet que suposa la ferida de mort per al negoci hostaler ofegat per la crisi del país, que alhora incideix en negocis alemanys...

Jovi Lozano-Seser embasta amb ofici huit relats que, a més de reflectir una realitat que encara ens sacseja, apel·len a recuperar la dignitat col·lectiva.

Premi Enric Valor de Novel·la

Crònica negra

Juli Alandes

Col·l. «L'Eclèctica», 220
272 pàg. Bromera, 2012

València, 1987, un any abans del 750 aniversari de la conquesta de Jaume I. Miquel O'Malley, policia que s'ha preparat a Barcelona i que protagonitzà *El crepuscle dels afortunats*, és assignat a la unitat d'homicidis de la ciutat. Així que arriba, es troba embolicat en la investigació d'una insòlita sèrie d'homicidis en cadena que afecten medievalistes, arabistes i altres investigadors.

Tot comença amb la troballa que fa el catedràtic Sales Gausa en una vella masia familiar al Maestrat en companyia d'un jove medievalista. En un bagul ple de documents antics, troben un dels primers esborranys de la *Crònica* de Jaume I, on s'assegura que al Regne de València no hi havia cristians. Es desmunta així la teoria d'una llengua mossàrab origen de la nostra, fet que provoca una baralla entre els dos per destruir o no aquesta prova contra les seues hipòtesis. Fruït de la discussió, el catedràtic mor. A partir d'ací, se succeiran les morts amb l'ànim d'ocultar la veritat i O'Malley tindrà un paper decisiu per a resoldre el cas.

L'escriptor i professor Juli Alandes teixeix amb habilitat un relat àgil amb una intrigant trama policíaca, que alhora posa en evidència la manipulació a què se sotmet la història mitjançant una estratègia que ens farà somriure en més d'una ocasió.

La visita

Isabel-Clara Simó

Col·l. «Bromera Teatre», 51
80 pàg. Bromera, 2012

Premi de Teatre Ciutat d'Alcoi

La prestigiosa escriptora Isabel-Clara Simó dona mostra, una vegada més, de la seua versatilitat i signa una nova obra de teatre, gènere en què va debutar amb la compromesa *Còmplices*. *La visita*, una reflexió sobre la mort guardonada amb el Premi Ciutat d'Alcoi, està protagonitzada per dos vells que rondinen i es barallen, però que també es necessiten, en el moment precís en què veuen que la dama de negre se'ls acosta per a posar fi a les seues vides.

Mentre que a Sofia, la protagonista, la mort no li fa por, sí que tem en canvi el fet físic del traspàs, la manera de lliurar-s'hi, la lenta agonia que precedirà la fi. I és que, com bé mostra aquesta obra, encara que la mort ens iguala a tots –rics i pobres, poderosos o humils–, la manera d'arribar-hi, la serenitat en el moment de rebre-la, ens distancia.

L'obra mostra, a través del diàleg entre els dos personatges, diferents consideracions sobre la mort: siga acceptada o dolorosa; la de l'altre o la pròpia; la d'un gos o la d'un soldat, envoltada de glòria; el final de tot, per a uns; el començament, per a altres, amb el palliatiu de la religió com a rerefons. Aquest tema que tantes i tantes pàgines ha omplert al llarg de la història de la literatura universal es tracta ací –amb l'habitual mestria de l'escriptora alcoiana– amb humor i tendresa, però també amb el dramatisme mesurat que la matèria exigeix.

El lector que s'acoste a *La visita* trobarà una obra punyent, d'aquelles que no et deixen indiferent, com sol ser habitual en les obres d'Isabel-Clara Simó. Perquè aquest text teatral és un mirall sobre nosaltres mateixos, un retrat sarcàstic de l'estupidesa i la cobejança, de l'amor vell –que esdevé heroic quan el perill s'acosta– i de l'ambició jove, del pas del temps i del castell de cartes on naufraguen totes les vanitats. Perquè conté tot el dolor del món i, alhora, tota la rebel·lia.

© Jordi Play

Naufragi a la neu

Esperança Camps

Col·l. «L'Eclèctica», 128
216 pàg. Bromera, 2012

Premi Blai Bellver de Narrativa

La protagonista de *Naufragi a la neu*, Cristina, es presenta al lector en un tren, de camí a una residència aïllada en què trobarà el temps i la pau necessaris per a escriure la seua novel·la. Fuig així d'una relació amorosa fallida i també d'un passat sòrdid en què es barregen una infantesa desgraciada, la drogoaddicció i la prostitució. A poc a poc, coneixem també la novel·la que està escrivint, la història de l'atrancament a la sucursal bancària d'un poble de l'interior que planifica un delinqüent, Paco *el Moix*.

Al refugi, Cristina coneixerà els altres dos habitants, l'escriptora de literatura juvenil Noèlia Cáceres i el pintor Plàstik, amb qui tornarà a caure en una espiral d'autodestrucció mentre viu els moments creatius més fecunds. Mentrestant, *el Moix* planeja el seu colp mestre, que li permetrà portar la vida que sempre ha somiat, juntament amb dos delinqüents d'aquells que primer desapareixen i després pregunten.

El dietari de Cristina i la novel·la que escriu, les dues veus narratives que s'entrecruen en *Naufragi a la neu*, es disputen l'interés del lector pàgina rere pàgina. L'autora ha aconseguit diferenciar-les no sols tipogràficament, sinó també amb un estil particular i característic per a cada una, molt adequat al to intimista de la primera i al relat de gènere negre de la segona, respectivament.

Esperança Camps ha rebut per aquesta obra el Premi Blai Bellver de Narrativa Ciutat de Xàtiva. Autora de sis novel·les i guanyadora de sis reeixits guardons literaris, és una escriptora de personatges poderosos que no decebrà els seguidors amb *Naufragi a la neu*. D'una banda, Cristina i Teresa –l'amant que l'abandona però que primer l'havia salvada del carrer–, i de l'altra, els personatges de la novel·la que la primera escriu –des del Moix fins a la resta d'habitants del poble on es troba la sucursal que planeja atracar–, els quals estan molt ben perfilats i cobren vida per ells mateixos.

© PRATSCAMPS

Retaule en gris

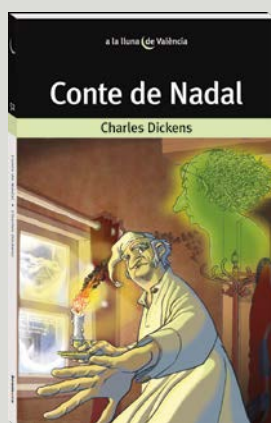
Joaquim Amat-Piniella

Introducció de David Serrano

Col·l. «Els Nostres Autors», 71

268 pàg. Bromera, 2012

Anys després de la mort d'aquest autor supervivent al camp de Mauthausen de qui ara celebrem el centenari, es va trobar una maleta amb aquestes narracions, fins ara inèdites. La tria del títol no està feta a l'atzar, *Retaule en gris* reflecteix l'univers del bàndol dels perdedors de la guerra civil, l'exili i la postguerra.

Conte de Nadal

Charles Dickens

Col·l. «A la Lluna de València», 52

176 pàg. Bromera, 2012

Conte de Nadal és potser el relat nadalenc més contat, llegit i vist de la història de la literatura universal. Aquest clàssic de Charles Dickens que ha traspassat tot tipus de fronteres durant la seua llarga vida, disposa d'una nova edició que ofereix Bromera i que inclou una completa introducció a càrrec de Jesús Cortés.

XXXI Premi Ibn Hazm de Poesia
Ciutat de Xàtiva

La llum garbellada

Josep Maria Balbastre

Col·l. «Bromera Poesia», 97

96 pàg. Bromera, 2012

La llum garbellada, que guanyà el XXXI Premi Ibn Hazm de Poesia Ciutat de Xàtiva, proposa una mirada amorosa que recupere el cos per a la persona. Es tracta d'un poemari que suggereix eliminar els pòsits culturals i els sentiments apresos al llarg de tot una vida i que no deixen relluir la bellesa i la bondat naturals del cos humà.

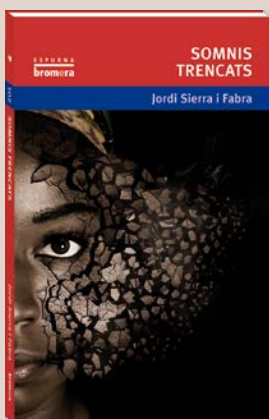
El món perdut

Arthur Conan Doyle

Col·l. «A la Lluna de València», 51

376 pàg. Bromera, 2012

Conan Doyle ens situa en el Londres industrial dels primers cotxes, quan el controvertit professor Challenger s'enfronta als científics més racionalistes en intentar demostrar l'existència de vida prehistòrica en un paratge secret de d'Amèrica del Sud. Un relat d'aventures, replet d'informació científica, que ens submergirà en la profunditat de la selva amazònica.

Somnis trencats

Jordi Sierra i Fabra

Col·l. «Espurna», 102

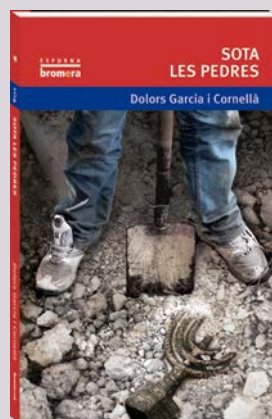
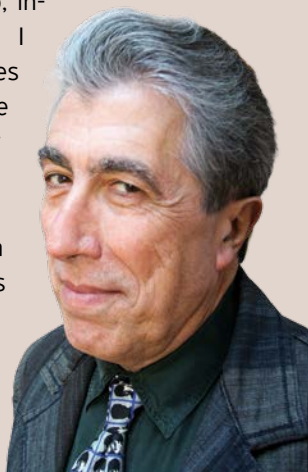
182 pàg. Bromera, 2012

Amb *Somnis trencats*, ens arriba, de la mà de Jordi Sierra i Fabra, una nova història d'adolescents, amb un re-
fons social que deixa entreveure un ampli ventall de
temes que poden suposar un punt de partida per a tre-
ballar a l'aula, com ara el xoc de cultures en la societat
actual, la violència contra les dones en l'àmbit mundial o
la solidaritat entre companys.

La protagonista, Elsa, actua com a fil conductor i pa-
radigma dels pensaments i les cabòries d'una adoles-
cent qualsevol. No serà estrany que els lectors se senten
identificats amb les baralles de la jove amb els pares,
amb els maldecaps per sentir-se fora de lloc a cada ins-
tant i amb les preocupacions pròpies d'una xicona que
ho donaria tot pels amics.

De la seua marcada personalitat, l'autor extrau la línia
argumental de la història, ja que el fet d'anar per davant
de les tronades fa que Elsa s'adone que a Niaga, una com-
panya de classe gambiana, estan a punt de practicar-li
l'ablació del clítoris, com a tantes altres xiquetes al món.
Amb aquest descobriment, *Somnis trencats* desvela al lec-
tor adolescent la crueltat d'aquesta pràctica i les particu-
laritats d'una cultura tan llunyana però amb la qual potser
conviu al mateix poble. «Hi ha amors que maten!», diu la
protagonista quan li expliquen que aquesta pràctica es fa
per l'estima dels pares a les filles.

De nou, Jordi Sierra i Fabra, un referent pel que fa
a la literatura infantil i juvenil internacional que ha ve-
nut més de 10 milions de llibres arreu del món, ens
parla de racisme, marginació, in-
terculturalitat, pobresa, etc. I
tot des d'un punt de vista i des
d'un context adolescents, que
sovint es poden extrapolar
a la vida adulta. De fet, Elsa,
amb només 15 anys, parla de
l'egoisme d'una societat en la
qual, lluny de ser conscients
del mal que li pot ocórrer
al del costat, sembla que
ningú no es preocupa per
ningú.

Sota les pedres

Dolors Garcia i Cornellà

Col·l. «Espurna», 104

198 pàg. Bromera, 2012

Dolors Garcia i Cornellà ens sorprén amb una novel·la
d'una atractiva dimensió històrica. Martí és un jove de
3r d'ESO que descobreix un misteriós llegat familiar so-
terrat i que, segons esbrina, és el causant de nombroses
desgràcies. Arran de la troballa, començarà a llegir docu-
ments sobre les desventures familiars, que es remunten
al segle xv.

L'any que vam córrer perillosament

Manel Joan i Arinyó

Col·l. «Espurna», 103

136 pàg. Bromera, 2012

La relació entre Linda i Roger és el fil conductor d'aques-
ta trepidant història que ens submergeix en el món del
motociclisme. L'autor, Manel Joan i Arinyó, ens proposa
un circuit com a escenari de la trama frenètica d'aquesta
novel·la, que farà que el lector senta la velocitat i escolte
el soroll familiar de les motos per tal de viure amb inten-
sitat la història.

+12

La tomba de Mary Jay
Alan Monroe-Finch /
Bartomeu Seguí

Col·l. «El Micalet de Por», 10
112 pàg. 8,95 €

La tomba de Mary Jay amaga una llegenda misteriosa. Una nit, John Wilcox i els seus cosins acampen al costat per tal de descobrir-ne el secret. La nit es farà més llarga del que mai hauria imaginat i tindrà conseqüències terribles...

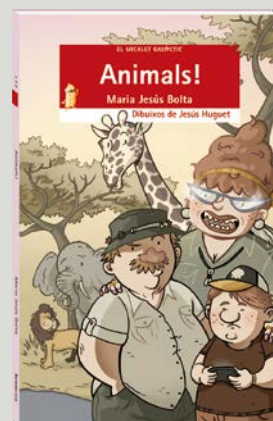
Premi de Teatre Infantil Xaro Vidal
Ciutat de Carcaixent

+9

**Tres nobles en un grapat
i un soldat enamorat**
Enric Lluch / Fran Parreño

Col·l. «El Micalet Teatre», 37
112 pàg. 9,50 €

El soldat Fabregat està enamorat de la bella princesa Teresa. Però ho té ben difícil: el rei ha decidit casar-la amb un noble ric. Amb l'ajuda del seu amic Mustafà, intentarà desbaratar les intencions dels tres nobles aspirants.

+10

Animals!
Maria Jesús Bolta / Jesús Huguet
Col·l. «El Micalet Galàctic», 172
144 pàg. 8,95 €

La vida a la sabana es revoluciona amb l'arribada d'una família d'humans. Els animals els acullen amb entusiasme, però els dues potes volen convèncer-los perquè siguin moderns. Sort que la Lleona Gran té un pla per a des-tapar les intencions dels nouvinguts.

+9

Una setmana de contes
Enric Lluch / Armand
Col·l. «El Micalet Galàctic», 173
80 pàg. 8,50 €

Marta voldria que els seus pares li contaren contes, però van sempre amb l'all al cul i quan tornen a casa no tenen ganes de res. Fins que, un dia, el pare fica el peu dins d'un forat de la vorera i, de sobte, la xiqueta aconsegueix allò que volia!

+6

La festa monstruosa
Carles Cano / Paco Giménez
Col·l. «El Micalet Galàctic», 171
32 pàg. 6,20 €

En el tenebrós País dels Monstres falta color, tot és gris, blanc i negre, amb alguns tocs sangonosos de roig. Però la mare d'Urk, el més bèstia dels monstres menuts, coneix una manera senzilla i ràpida d'acolorir el país. T'atreveixes a descobrir-la?

+5

**Festa major /
El monstre del bosc**
Gemma Armengol / Òscar Julve
Col·l. «Els Animals del Jardí», 10
24 pàg. 5,50 €

En les noves aventures, Antonieta i els seus amics s'ho passaran d'allò més bé. D'una banda, es preparen per a celebrar la festa major, i de l'altra, se'n van d'acampada, encara que tenen por d'un monstre pelut...

Premis Literaris Ciutat d'Alzira 2012

El tradicional sopar dels Ciutat d'Alzira es va celebrar el passat 9 de novembre amb l'assistència de vora 700 persones, entre les quals, representants destacats del món de la política, l'economia, la cultura i l'ensenyament, així com de les entitats patrocinadores d'aquest esdeveniment de referència dins del món de la cultura en la nostra llengua. Aquesta XXIV edició es recordarà per l'extraordinària participació, que ha batut el rècord del certamen amb 219 originals a concurs que optaven a una dotació global de 69.500 €.

El retorn de Macbeth, de Francesc Puigpelat, ha sigut la guanyadora del XXIV Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira, una obra amb una trama apassionant plena de secrets, traïcions i crims construïts hàbilment sobre un engranatge metalite-

rari perfectament elaborat, que permet interpretar el clàssic des d'unes dimensions noves. Aquest guardó se suma a les diverses distincions que ha rebut l'escriptor i periodista lleidatà, autor d'una vintena de llibres, per la seua obra.

L'obra *Gens i genealogies. Sobre la nostra herència cultural i biològica*, dels investigadors Susanna C. Manrubia i Damián H. Zanette, ha sigut distingida amb el XVIII Premi Europeu de Divulgació Científica Estudi General. Es tracta d'una reflexió sobre els nostres trets culturals i biològics que desfarà mites sobre la rellevància de l'herència.

El XIV Premi d'Assaig Mancomunitat de la Ribera Alta ha distingit *Café del temps*, de Joan Borja. Aquesta obra és un llibre fresc i original en què els fets quotidians adquireixen nous relleus per

mor de l'alquímia literària. D'altra banda, l'obra *Talismans*, d'Emili Rodríguez-Bernabeu, ha sigut la guanyadora del VII Premi de Poesia Ibn Jafadja. El poemari és una indagació sobre l'impuls estètic i la reflexió filosòfica que sempre acompanyen l'autor.

El VII Premi de Teatre Ciutat d'Alzira Palanca i Roca va ser declarat desert. Per últim, el XVII Premi Bancaixa de Narrativa Juvenil va ser per a Vicent Enric Belda, per *Les ombres del bosc*, una trama policíaca amb un estrany estudiant noruec com a protagonista, i el XVII Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre, per a Jordi Sierra i Fabra, per *El dia que en Gluck va arribar a la Terra*, la història de l'amistat entre un simpàtic extraterrestre boig per les pomes i un xic molt especial.

Èxit de participació en el Premi «Llegir»

La primera edició del Premi «Llegir», convocat per la Fundació Bromera per al Foment de la Lectura amb la finalitat d'estimular treballs de creació sobre l'experiència i la importància de la lectura, ha sigut tot un èxit de participació. Tot i que estava obert al públic en general, s'hi han presentat molts articles inèdits i altres ja publicats d'escriptors de prestigi reconegut, professionals del món de l'edició, del periodisme i de l'educació.

Els treballs opten a un premi de 300 euros i la publicació en el pròxim número de la revista *L'illa*. Amb aquest premi, la Fundació pretén fomentar la creació i la difusió d'articles que impulsen la lectura o aporten elements de reflexió sobre els llibres i la cultura impresa.

D'altra banda, la Fundació convoca també el Premi d'Experiències de Foment de la Lectura, dotat amb 1.200 euros. Els guanyadors d'ambdós premis es faran públics al final de desembre. Més informació en www.fundaciobromera.org.

materials educatius
per a l'escola valenciana
bromera.txt

Nous quaderns complementaris

Reforçar les matèries curriculars és ben senzill amb els nous quaderns complementaris per a Primària que Bromera.txt ha posat en marxa aquest curs. Així, lligats a les matemàtiques, trobem els *Quaderns de problemes 1, 2, 3 i 4*, per a 1r i 2n cicle (disponibles en valencià i en castellà) i *Entrenem la lògica 1 i 2* per a 2n cicle. Per a treballar l'assignatura de Castellà, *Lluvia de lletres* és un pràctic taller d'escriptura, mentre que els quaderns d'activació de la intel·ligència *Eureka* (en valencià i en castellà) parteixen de propostes molt diverses que ajuden a treballar la lògica, la memòria i l'empatia, entre altres habilitats.

Molt innovador és també el llibre de text *Musical·lies 2* (en valencià i en castellà), que treballa els continguts curriculars de música de 2n de l'ESO. Especialment amé i entenedor gràcies a tota mena d'exemples, és un material que té molt present la igualtat entre homes i dones a l'hora de presentar els continguts i potencia la visibilitat de la dona en la història de la música.

algar
editorial

Lectura per a encarar la crisi

Vacas flacas és una de les apostes més interessants que Algar edita aquesta temporada. Teresa Broseta ens presenta una història divertidíssima i entranyable a través de la qual els infants a partir de 10 anys podran entendre millor la crisi econòmica i les seues conseqüències. Ara que les vaques flaques ho han arrasat tot i han capgirat la vida de la família d'Andrés, hauran d'afrontar la crisi amb enginy i humor.

Per a joves, acaba de publicar-se en «Algar Joven» *Para una vez que me abrazan*, una novel·la en què Eva, una de les alumnes més populars de la classe, es veu obligada a compartir un munt d'aventures amb *el Rarito* en una illa on comencen a passar fets misteriosos quan arriba la nit.

La col·lecció infantil «Primeiros Cuentos», l'àlbum il·lustrat *La bruja*, el segon lliurament de les aventures de Coolman i el nou títol de Jordi Sierra i Fabra *El disco diabólico* són altres de les novetats d'Algar que trobarem aquest Nadal a les llibreries.

animallibres

Un hivern de misteris i aventures

La lectura és una magnífica opció d'oci per als mesos més freds de l'any. En *Aventures sense sortir de casa*—un llibre de «La Formiga», a partir de 8 anys—, Núria Albertí recull entre rimes i poemes nombroses propostes que, amb una mica d'imaginació, ens permetran fer emocionants descobriments en un racó de la cuina o a la banyera. En la mateixa col·lecció, coneixerem la història de *L'arbre que no podia dormir quan mirava les estrelles*, d'Albert Güell, que es pregunta què passa més enllà del bosc en un llibre per a lectors a partir de 10 anys. Les incògnites són també protagonistes en altres títols, ja que Animallibres ens proposa misteris per a totes les edats: *El misteri de l'espantaoceans adormit*, de Joan de Déu Prats, per a lectors a partir de 8 anys, i per a detectius amb una mica més d'experiència, un nou cas d'«El Mussol Detectiu», *En Bernat detectiu i els catorze biberons*, de Josefina Llauredó.

Huit nous contes en la col·lecció «Cavallet de mar» i l'àlbum *La bruixa* són també novetat en el catàleg d'Animallibres.

EL
RETRO
VISORViatjar
per la poesia
d'Estellés
amb passaport

Vicent Andrés Estellés és el poeta valencià més important del segle xx i un dels grans clàssics de la nostra literatura. La seua obra, extraordinàriament prolífica –fins al punt que encara queden textos inèdits i sense estudiar–, és d'una qualitat i d'un interès sense parió. A més, la repercussió pública que va aconseguir Estellés –no debades és un dels poetes valencians més llegits– és també molt destacable, sobretot si tenim en compte el context en què es va produir: en plena postguerra, una època en què la cultura en valencià estava en hores baixes a causa de la repressió del franquisme, i en què la major part dels valencians era pràcticament analfabeta en la llengua pròpia. Aquesta circumstància ha motivat dues de les principals característiques de la poesia d'Estellés: la voluntat testimonial, de mostrar descarnadament la realitat que l'envolta –en la mesura del que era possible en aquell moment, és a dir, tractant d'evitar la censura–, i la d'utilitzar una varietat dialectal entenedora i planera, sense grans artificis, malgrat el fet de ser una persona culta i llegida i de mantenir-se fidel a un català estandarditzat.

L'any que ve, coincidint amb el vintè aniversari de la mort del poeta, es com-

memora l'Any Estellés. És, per tant, un bon moment per a acostar-se a l'obra d'un dels escriptors més representatius de les nostres lletres. L'*Antologia poètica de Vicent Andrés Estellés*, a cura de Juli Capilla, que Bromera va publicar el 2008 en la col·lecció «Els Nostres Autors» és un bon passaport per a endinsar-se en la seua poesia.

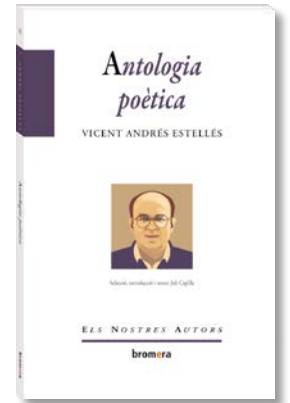
Aquest recull que, com tota tria, és subjectiu, tal com ho reconeix Capilla en la introducció, no té la voluntat de substituir el gruix de la producció poètica d'Estellés, sinó de ser representatiu i incloure poemes que reflectisquen tots els moments clau de l'evolució estètica del poeta, per a esdevenir així una porta d'entrada, un punt de partida per a accedir a la seua obra completa. El volum aplega versos que mostren les quatre línies temàtiques bàsiques de la poesia d'Estellés: la poesia civil –en què el poeta se sent definit com a membre de la comunitat a què pertany–, la poesia de la quotidianitat –que reflecteix els petits esdeveniments de cada dia–, la poesia existencial –on prenen força dos dels temes més recurrents d'Estellés, l'amor i la mort– i la poesia imaginativa –menys abundosa que les anteriors, i que pre-

senta uns versos curts i lúdics, com de poesia infantil.

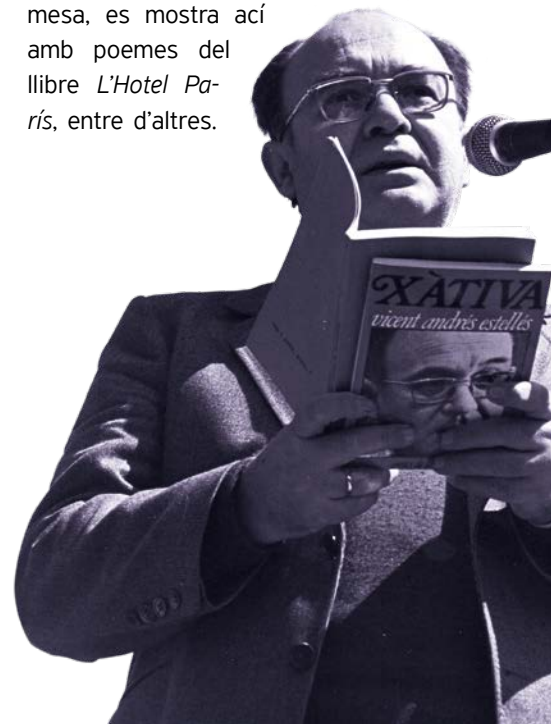
Entre aquestes pàgines es poden trobar poemes de l'enigmàtic *Llibre de meravelles*, entre els quals destaca el conegut «Els amants». *La nit*, un poemari on domina el tema de la mort, també està representat, com ara *El primer llibre de les èglogues* o *El gran foc dels garbons*, que és una bona mostra del profund coneixement dels clàssics que tenia Estellés. El vessant de poesia militant, compromesa, es mostra ací amb poemes del llibre *L'Hotel París*, entre d'altres.

Marina Vera ■

Antologia poètica
Vicent Andrés Estellés
Bromera, 2008

Vicent Andrés Estellés (Burjassot, 1924 - València, 1993) exercí el periodisme en el diari *Las Provincias*, després de passar per l'Escola Oficial de Periodisme de Madrid. Escriptor vocacional per a qui l'escriptura esdevenia una necessitat, és un dels poetes més importants del segle xx. Per les seues obres, va rebre guardons com el de la Crítica Serra d'Or, el València de Literatura de la Diputació, l'Ausiàs March de Gandia, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes o la Creu de Sant Jordi, entre molts altres.

La informació local,
nacional i del món,
actualitzada de
manera permanent

Un web per cadascun
dels 1.853 municipis
dels Països Catalans

Informació a mida
per a cada usuari, amb
l'accés personalitzat
per poblacions

EL PUNT AVUI+ Dimecres, 13 de juliol del 2011

INICI AGENDA I CINEMA SERVEIS CANALS PARTICIPACIÓ REGISTRE BLOGS PRESENCIA SORTIM

Portada Territori Societat Punt divers Política Economia Cultura Comunicació Opinió Esports

Rajoy diu a Zapatero que un "president en funcions" no pot generar confiança en l'economia espanyola

El president del govern espanyol li exigeix "respecte institucional" i li recorda que només es pot parlar en aquests termes quan es convoquen les eleccions.

El mandatari socialista assegura que en el segon i tercer trimestre el creixement del PIB "serà una mica més gran".

13/07/11 10:01 - POLÍTICA - MADRID

Moody's rebaixa el deute irlandès al nivell del bo porqueria

L'agència justifica la decisió per la "creixent possibilitat" que el Govern de Dublín necessiti un segon rescat financer.

Una missió de la UE i de l'FMI té previst donar a conèixer aquest dijous a Dublín els resultats del compliment de les condicions del rescat financer irlandès.

13/07/11 07:43 - ECONOMIA - DUBLIN

Obama adverteix al règim sirí que "ningú es pot ficar amb l'ambaixada" nord-americana

L'avis de la Casa Blanca es produeix després que Clinton afirmés que Assad "no és indispensable".

El consell de seguretat de l'ONU ha exigit a Síria que garanteixi la seguretat de les ambaixades dels Estats Units i França.

13/07/11 11:23 - POLÍTICA - WASHINGTON

Els 185 milions de l'Euromilions se'n van cap a Gran Bretanya

Es tracta del premi més gran repartit pels jocs de la loteria primitiva a Europa.

Els preus baixen una dècima i fixen una inflació anual del 3,3%

Els preus han caigut un 0,1% el mes de juny tant a Catalunya com a la mitjana de la resta de l'Estat

El petroli, el preu del tabac i el dels aliments expliquen el descens de l'índex de preus al consum per segon mes consecutiu

13/07/11 09:55 - POLÍTICA - BARCELONA

Sense pla B

El govern rebutja assumir la proposta d'Òmnium perquè no vol començar a reivindicar el concert econòmic preveient una possible derrota

ERC i SI veuen amb bons ulls la mesura llançada des de l'entitat cultural

Òmnium crida a la rebel·lió fiscal si no hi ha concert

13/07/11 02:00 - POLÍTICA - BARCELONA

Veieu l'edició local de Mataró

- Les retallades a Salut no afectaran els CAP pendents
- PxC donarà suport al govern si no empadrona 'sense papers'
- Als empresaris no els agraden els ajuts que rep la banca
- Els verds no afluïxen a Esparreguera
- Amat fixa una nova plusmarca juvenil en perxa

+ Més...

Canvi de municipi

Tenim 1.853 municipis amb continguts locals. Trieu-ne un:

Municipi... Anar-hi

Llista de municipis

Darrers municipis visitats:

- Mataró
- Fórnois de Matarranya
- Girona
- Banyoles
- Barcelona

Fés Mataró la pàgina d'entrada

Videos d'actualitat

Tu decideixes fins on vols anar

Ara pots tenir la informació i els serveis de 1.853 municipis dels Països Catalans sense renunciar a les notícies de la resta del món. Només has de prémer el botó d'accés a l'edició local per connectar amb l'actualitat del teu poble o comarca preferents. Tu decideixes fins on vols anar

EL PUNT AVUI+

Descobreix-ho
entra a **elpuntavui.cat**

ANDY WARHOL

CENTRE CULTURAL BANCAIXA

SUPERSTAR

28 | 09 | 2012

05 | 01 | 2013

www.bancaja.es/obrasocial

Plaça Tetuan, 23 | València

De dilluns a dissabte, de 10 a 14 i de 17 a 21 h.

Organitza:

The Andy Warhol Museum

One of the four Carnegie Museums of Pittsburgh

compromís social.
Bancaixa